

Рішення
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувачка ступеня доктора філософії Шпак Юлія Валеріївна, 1984 року народження, громадянка України, освіта вища: закінчила у 2006 році Національний університет державної податкової служби України за спеціальністю "Правознавство", здобувачка третього (освітньо-наукового) ступеня вищої освіти ПЗВО «Київський міжнародний університет».

Виконала акредитовану освітньо-наукову програму «Право».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом Приватного закладу вищої освіти «Київський міжнародний університет», м. Київ від 27 червня 2025 року №093, у складі: Голови разової

спеціалізованої вченої ради – Мушенка Віктора Васильовича, доктора юридичних наук, професора, завідувача кафедри теорії права, міжнародного права та приватного права Навчального-наукового інституту міжнародних відносин та права ПЗВО «Київський міжнародний університет»

Рецензентів – Данченко Тетяни Володимирівни, кандидата юридичних наук, професора, проректора з навчально-виховної роботи ПЗВО «Київський міжнародний університет»

Бісюк Олени Сергіївни, кандидата юридичних наук, доцента, директора Навчального-наукового інституту міжнародних відносин та права ПЗВО «Київський міжнародний університет»

Офіційних опонентів – Личенко Ірини Олександрівни, доктора юридичних наук, професора, завідувача кафедри цивільного права та процесу Інституту права, психології та інноваційної освіти Національного університету «Львівська політехніка»

Сторожук Ірини Петрівни, кандидата юридичних наук, професора, в.о. професора кафедри конституційного, адміністративного та фінансового права Хмельницького університету управління та права імені Леоніда Юзькова

на засіданні 04 серпня 2025 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 08 Право Юлії Валеріївни Шпак на підставі публічного захисту дисертації «Правове регулювання діяльності центрів надання адміністративних послуг» за спеціальністю 081 Право.

Дисертацію виконано у Приватному закладі вищої освіти «Київський міжнародний університет», м. Київ.

Науковий керівник – Суббот Анатолій Іванович, доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри публічного та європейського права ПЗВО «Київський міжнародний університет».

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису.

Наукова новизна отриманих результатів полягає в тому, що в дисертації здійснено комплексне міжгалузеве теоретико-правове дослідження правового регулювання діяльності центрів надання адміністративних послуг, як ключового елементу модернізації публічного управління, трансформації держави в сервісну модель та реалізації принципів належного врядування в умовах децентралізації, цифровізації та воєнного стану.

На доктринальному рівні:

- розроблено концепцію правового статусу ЦНАПів із застосуванням функціонального та інституційного підходів, що дозволяє розглядати їх не лише як структурні підрозділи органів влади, а як самостійні суб'єкти публічного сервісу;
- уточнено правову природу адміністративної послуги як юридичної форми реалізації конституційних прав громадян на публічний сервіс, що передбачає впровадження чітких регламентів, цифрових рішень і міжвідомчої взаємодії;
- встановлено організаційно-правові особливості побудови ЦНАПів в умовах поліцентричної моделі публічного адміністрування, зокрема щодо співвідношення вертикалі виконавчої влади та повноважень місцевого самоврядування;
- систематизовано основні проблеми правозастосування у сфері діяльності ЦНАПів, зумовлені правовою невизначеністю, фрагментарністю нормативного регулювання, нерівномірністю ресурсного забезпечення та відсутністю уніфікованих стандартів обслуговування;
- обґрунтовано необхідність стратегічного оновлення законодавства, включно з розробкою типових моделей ЦНАПів, запровадженням регламентів дій у кризових умовах, удосконаленням кадрової політики та закріпленням механізмів координації між адміністраторами і суб'єктами надання послуг.

За результатами дисертаційного дослідження сформульовано та обґрунтовано ряд нових наукових положень, які виносяться на публічний захист:

Уперше:

- обґрунтовано модель правового регулювання діяльності центрів надання адміністративних послуг як інституції публічного сервісу, що функціонує на межі державного управління та місцевого самоврядування в умовах адміністративної децентралізації та цифрової трансформації;
- сформульовано концептуальне визначення ЦНАПа як інтегрованого сервісного офісу, що виконує функції фронт-офісу, сервісної комунікації та інституційного посередництва між громадянами та органами влади;
- запропоновано авторську класифікацію принципів надання адміністративних послуг у ЦНАПах – загально-адміністративні, організаційно-функціональні, сервісно-орієнтовані – із обґрунтуванням доцільності їх впровадження у регламенти та посадові інструкції;
- систематизовано організаційно-правові моделі діяльності ЦНАПів, визначено їхні ознаки та особливості застосування у громадах з різними ресурсними умовами;
- обґрунтовано необхідність нормативної уніфікації локальних регламентів ЦНАПів, включаючи структуру, строки, процедури, механізми контролю, типові моделі функціонування, що дозволяє забезпечити єдність правозастосування та сервісну сталість;
- сформульовано пропозиції щодо вдосконалення професійної підготовки адміністраторів ЦНАПів через запровадження типової програми навчання та посилення соціальних гарантій, що сприятиме стабільності кадрів і підвищенню якості сервісу;
- визначено проблеми правового забезпечення діяльності ЦНАПів в умовах надзвичайного або воєнного стану, запропоновано доповнити Примірний регламент окремим розділом щодо дій у кризових ситуаціях, із визначенням процедур захисту даних, збереження документів і безпеки персоналу.

Удосконалено:

- зміст поняття «адміністративна послуга» як правової дії, що здійснюється на підставі закону на вимогу особи та має результатом виникнення, зміну або припинення прав чи обов'язків, з урахуванням її процедурної природи та сервісної спрямованості в межах діяльності ЦНАПів;
- класифікаційні підходи до послуг, що надаються ЦНАПами, із урахуванням правового режиму, суб'єктного складу, процедурного алгоритму та електронної форми реалізації;

- правові підходи до надання електронних адміністративних послуг у ЦНАПі, зокрема в частині обміну даними, доступу до державних інформаційних ресурсів;

- доктринальні положення щодо організації взаємодії між органами місцевого самоврядування, органами виконавчої влади та суб'єктами делегованих повноважень у межах функціонування ЦНАПів, з урахуванням принципів субсидіарності, розмежування повноважень та публічно-правового партнерства.

Дістали подальшого розвитку:

- теоретичні підходи до інституційної природи ЦНАП як організаційно-правового інструменту реалізації публічної політики у сфері обслуговування громадян;

- доктрина функціонального розмежування компетенції суб'єктів надання адміністративних послуг в умовах багаторівневого управління;

- ідея цифрового ЦНАПу як моделі майбутнього правового механізму надання адміністративних послуг із врахуванням стандартів цифрової безпеки та доступності;

- підхід до правового оформлення та організації міжмуніципального співробітництва у сфері надання адміністративних послуг як механізму забезпечення рівного доступу до сервісу в умовах обмежених ресурсів, з урахуванням потреб малих громад, нормативної невизначеності спільної відповідальності та відсутності типових моделей договірної взаємодії.

Практичне значення отриманих результатів полягає в тому, що викладені теоретико-правові положення, аналітичні висновки та нормативні пропозиції можуть бути використані в різних сферах правотворчої, правозастосовної, освітньої та організаційно-управлінської діяльності, зокрема:

- у науково-дослідній діяльності – для подальшого розвитку в напрямку теорії адміністративного, муніципального, інформаційного та конституційного права, зокрема в частині дослідження правових засад публічних сервісів, децентралізації, електронного урядування, правової природи адміністративної послуги та інституційної організації місцевого самоврядування; результати можуть стати підґрунтям для підготовки наукових статей, монографій та аналітичних доповідей (Акт впровадження у науково-дослідній роботі комунальної науково-дослідної установи «Науково-дослідний інститут соціально-економічного розвитку міста» від 13.06.2025 № 050/31-308);

- у нормотворчій діяльності – під час підготовки проектів законів України та підзаконних нормативно-правових актів, що стосуються удосконалення правового статусу ЦНАПу, процедур надання адміністративних послуг, функціонування центрів у період надзвичайних правових режимів (зокрема воєнного стану), правового регулювання цифрових сервісів, міжмуніципального співробітництва та інституційної спроможності громад;

- у правозастосовній практиці – в діяльності ОМС, виконавчих органів влади, державних адміністрацій, а також суб'єктів надання адміністративних послуг, працівників центрів надання адміністративних послуг, експертів з публічного управління та місцевого розвитку – для практичного застосування алгоритмів адміністративних процедур, правового тлумачення норм, аналізу конфліктних ситуацій, захисту прав громадян у сфері публічних послуг (Довідка про впровадження у правозастосовній практиці Департаменту (Центру) надання адміністративних послуг виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) від 29.05.2025 № 071-531);

- в освітньому процесі – як навчально-методичний матеріал у підготовці здобувачів ступеня вищої освіти зі спеціальностей 081 «Право», 281 «Публічне управління та адміністрування», зокрема при викладанні курсів «Адміністративне право», «Муніципальне право», «Адміністративні послуги», «Цифрове урядування», «Публічне управління на місцевому рівні»; також у рамках курсів підвищення кваліфікації посадових осіб місцевого самоврядування та державних службовців (Акт впровадження в освітній процес ПЗВО «Київський міжнародний університет» від 07.05.2025 № 277);

- у діяльності центрів підвищення кваліфікації – для формування навчальних програм щодо ефективного адміністрування публічних послуг, цифровізації, роботи в умовах надзвичайного правового режиму;

- у просвітницькій діяльності – під час проведення публічних консультацій, круглих столів, стратегічних сесій для громад, експертного супроводу реформ, інформаційно-роз'яснювальної діяльності щодо реалізації прав громадян на доступні адміністративні послуги, прозорість діяльності публічної адміністрації, впровадження принципів належного врядування.

Особистий внесок здобувачки. Усі висновки, узагальнення, припущення, пропозиції, положення новизни, що винесено на захист, і висновки, зроблені в цій дисертації, зроблено самостійно, апробовано й опубліковано одноособово.

Апробація результатів дослідження. Основні положення дисертації обговорювались на кафедрі публічно-правових дисциплін Київського міжнародного університету, а також були оприлюднені та обговорювались на таких міжнародних і національних науково-практичних конференціях: міжнародна науково-практична конференція: Громадянське суспільство в Україні: проблеми забезпечення правотворчої діяльності (Харків, 2021); Learning & Teaching: In the World after the War” – III International Scientific & Practical Conference (Харків, 2024), Ways of Science Development in Modern Crisis Conditions: Proceedings of the 5th International Scientific and Practical Internet Conference (Дніпро, 2024); Міжнародна науково-практична конференція «Розбудова інноваційних економіки, менеджменту та освіти в умовах нової соціальної реальності» (Київ, 2024); II Всеукраїнська науково-практична конференція з міжнародною участю «PROКиїв» (Київ, 2024).

Структура та обсяг роботи. Дисертація складається зі вступу, трьох розділів, висновків та списку використаних джерел, додатків. Загальний обсяг дисертації становить 247 сторінок, з яких основний текст складає 207 сторінок. Список використаних джерел складає 195 найменування на 25 сторінках.

Основні наукові результати дисертаційного дослідження відображено в десяти наукових публікаціях, серед яких п'ять статей в наукових фахових виданнях, та п'ять тез доповідей, оприлюднені на науково-практичних конференціях, що відповідає вимогам Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії» від 12.01.2022 № 44 (зі змінами):

1. Шпак Ю.В. Правове регулювання діяльності центрів надання адміністративних послуг в Україні. *Правова позиція: науковий журнал*. 2021. № 2 (31). С. 34-38.

DOI <https://doi.org/10.32836/2521-6473.2021-2.7>

2. Шпак Ю.В. Доступність центру надання адміністративних послуг – основа реформування місцевого самоврядування. *Вісник Запорізького національного університету: Збірник наукових праць*. 2021. №1,2021. С. 68-73.

DOI <https://doi.org/10.26661/2616-9444-2021-1-11>

3. Шпак Ю.В. Проблеми законодавства і практики у сфері надання адміністративних послуг. *Право і суспільство: науковий журнал*. 2021. №3/2021. С. 99-104.

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2021.3.15>

4. Шпак Ю.В. Міжмуніципальне співробітництво у сфері надання адміністративних послуг. *Актуальні проблеми держави і права: науковий журнал*. 2024. Випуск 103. С. 234 – 240.

DOI <https://doi.org/10.32782/apdp.v103.2024.29>

5. Шпак Ю.В. Порівняльно-правове дослідження інституту ЦНАП: європейський досвід і трансформація української моделі. *Право і суспільство: науковий журнал*. 2024. №5/2024.

У дискусії взяли участь голова, рецензенти, офіційні опоненти:

Личенко Ірина Олександрівна, доктор юридичних наук, професор, завідувач цивільного права та процесу Інституту права, психології та інноваційної освіти Національного університету «Львівська політехніка».

Оцінка позитивна із зауваженнями.

1. У роботі варто було б глибше та більш системно висвітлити питання організації взаємодії центрів надання адміністративних послуг із суб'єктами надання адміністративних послуг, зокрема врегулювання процедур координації, інформаційної взаємодії та механізмів відповідальності останніх за порушення установлених процедур. У дисертації справедливо окреслено проблему відсутності належного нормативного забезпечення координації між адміністраторами ЦНАПів та суб'єктами надання послуг (розділ 3.2), однак авторці доцільно було б детальніше проаналізувати правові наслідки ненадання суб'єктами інформаційних карток, порушення строків розгляду документів або надання неповної інформації, а також запропонувати конкретні правові механізми притягнення таких суб'єктів до відповідальності у випадках порушення встановлених регламентів. Таке поглиблення дозволило б підвищити прикладну цінність роботи у контексті удосконалення законодавчого регулювання та забезпечення стабільності сервісних процедур.

2. У дисертаційній роботі питання європейського досвіду організації мультифункціональних сервісних хабів (аналогів центрів надання адміністративних послуг) у країнах Європейського Союзу висвітлено лише фрагментарно, без належної системності та достатньої глибини порівняльно-правового аналізу. Авторка обмежується окремими загальними згадками про європейські стандарти та практики, не пропонуючи повноцінного порівняльно-правового дослідження іноземних моделей. Зокрема, у підрозділі 2.3 основна увага приділена вітчизняним організаційним моделям ЦНАП, насамперед концепції діяльності Департаменту (Центру) надання адміністративних послуг м. Києва, який розглядається як інноваційний зразок для інших регіонів України. У роботі констатується, що модернізація публічної адміністрації має відбуватися з урахуванням найкращих європейських практик (зокрема, принципу «єдиного вікна»), однак дисертантка не досліджує, як саме ці практики реалізовані у різних європейських країнах? Вважаю, що відсутність детального зіставлення з моделями сервісних центрів ЄС звужує наукову базу дослідження. Порівняльно-правовий аналіз найкращих практик Євросоюзу у сфері надання адміністративних послуг міг би суттєво підсилити висновки дисертації та рекомендації авторки, продемонструвавши, як зарубіжний досвід може бути імplementований для вдосконалення вітчизняної системи ЦНАП. Це зауваження не применшує загальної значущості роботи, але вказує на напрям, який потребував би більш глибокої уваги дисертантки для досягнення комплексності та повноти наукового аналізу.

3. Дисертанткою порушено питання забезпечення прав ветеранів у ЦНАПах, однак відсутня чітко сформульована модель такої взаємодії, що могло б підвищити прикладну цінність роботи. У дисертації слушно підкреслюється важливість створення належних умов для надання адміністративних послуг ветеранам як особливій категорії громадян, що потребує підвищеної уваги держави. Зокрема, у підрозділі 3.3 дисертантка обґрунтовує необхідність формування національної моделі обслуговування ветеранів у ЦНАПах, констатуючи відсутність уніфікованих стандартів, що призводить до відмінностей у практиках обслуговування. У роботі також відзначено, що нинішні нормативні вимоги зводяться переважно до забезпечення окремого місця прийому та реалізації права на позачерговість, що є недостатнім для належного рівня сервісу. Крім того, підкреслюється роль ЦНАПу як безпечного й доступного середовища у питаннях комунікації з ветеранами. Водночас, наведені у роботі пропозиції щодо підвищення якості обслуговування ветеранів мають переважно

декларативний характер та обмежуються загальними тезами про потребу у формуванні національної моделі. Детальніше опрацювання цього питання дозволило б суттєво підвищити прикладну значущість та практичну корисність результатів дослідження.

Сторожук Ірина Петрівна, кандидат юридичних наук, професор, в.о.професора кафедри конституційного, адміністративного та фінансового права Хмельницького університету управління та права імені Леоніда Юзькова.

Оцінка позитивна із зауваженнями.

1. В дисертації неодноразово підкреслюється роль ЦНАПів у зміцненні довіри громадян до публічної влади. Зокрема, вже у вступі (с. 15) автор стверджує, що надання якісних, прозорих та доступних адміністративних послуг створює передумови для зростання рівня довіри суспільства до органів публічної влади. У подальшому тексті також зазначається, що удосконалення діяльності ЦНАП (наприклад, покращення правового регулювання праці адміністраторів) розглядається як необхідна умова підвищення довіри громадян до інститутів державної влади. Втім, вважаю, що бракує емпіричного підґрунтя для таких тверджень. Дисертант обмежується загальнотеоретичними аргументами і посиланнями на наукові джерела про позитивний вплив сервісної моделі держави на довіру громадян, але не наводить власних соціологічних досліджень або статистичних даних, які б емпірично підтверджували зростання довіри завдяки діяльності ЦНАПів. Таким чином, теза про роль ЦНАПів у підвищенні довіри громадян до влади в дисертації присутня і логічно обґрунтована на концептуальному рівні, проте потребувала б додаткового соціологічного обґрунтування (наприклад, результатів опитувань громадської думки щодо роботи ЦНАПів), яке в роботі фактично не подано, що дещо звужує доказовість висновків автора у цій частині.

2. Незважаючи на обґрунтованість пропозицій щодо інтеграції цифрових сервісів у діяльність ЦНАПів, їх імплементація у нормативноправове поле України потребує більшої конкретизації. Висловлені пропозиції здебільшого мають загальний характер і не містять чітко визначених механізмів закріплення відповідних процедур і стандартів на рівні законів або підзаконних актів. Так, у дисертації сформульовано низку пропозицій щодо інтеграції цифрових сервісів у діяльність ЦНАПів, однак ці пропозиції не достатньо конкретизовані механізмами імплементації. Зокрема, обґрунтовується роль адміністратора ЦНАП як «цифрового посередника» між громадянином та цифровою державою, що зумовлює потребу у впровадженні гібридної моделі надання послуг, яка поєднує фізичну інфраструктуру та електронні сервіси. Авторка підкреслює, що така роль вимагає належного нормативного, технічного та інституційного забезпечення, зокрема шляхом розроблення державної стратегії цифрової трансформації сфери адміністративних послуг, поширення інструментів самообслуговування та впровадження системного навчання цифрової грамотності (с. 132). Дисертантка пропонує нормативно зобов'язати державні органи та органи місцевого самоврядування, які надають послуги, оперативно оновлювати інформаційні картки, форми заяв, внутрішні регламенти та взаємодіяти з ЦНАПами у разі змін законодавства або порядку надання послуг. Такий підхід спрямований на глибшу інтеграцію цифрових сервісів, що унеможливить ситуації, коли через правові або технічні неузгодженості страждає якість сервісу. Варто відзначити, що запропоновані заходи мають під собою цілком конкретне нормативне підґрунтя - автор не обмежується деклараціями, а посилається на необхідність прийняття відповідних підзаконних актів і змін до профільного закону. Отже, у дисертації наводяться пропозиції цифрової інтеграції, які підкріплені баченням змін до нормативноправових актів. Однак вважаю, що ці пропозиції потребували б детальнішої конкретизації механізмів реалізації - наприклад, плану поетапного впровадження єдиних стандартів електронної взаємодії або проектів підзаконних актів, аби забезпечити їх практичну дієвість. В роботі окреслено напрям і необхідність законодавчих новацій, проте не до кінця розкрито алгоритм їх запровадження, що залишає простір для подальших досліджень і нормативної роботи у цій сфері.

3. Заслуговує на увагу піднята авторкою проблема взаємодії адміністраторів ЦНАПів із суб'єктами надання адміністративних послуг, тобто з тими органами, що фактично здійснюють послуги. Це питання є центральним для розуміння правового статусу ЦНАП та його місця в системі публічної адміністрації. У дисертації даному аспекту присвячено суттєву увагу: автор досліджує розподіл компетенції між адміністраторами ЦНАП і суб'єктами надання послуг, аналізує чинну нормативну базу та практику застосування. Зокрема, на підставі статті 12 Закону України «Про адміністративні послуги» роз'яснюється, що ЦНАП не є самостійним надавачем послуг, а лише організовує їх надання - адміністративні послуги надаються через адміністратора шляхом його взаємодії з компетентним органом. У роботі проведено аналіз чинної практики взаємодії за різними моделями, а також систематизовано основні групи суб'єктів надання центральні та місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, інші уповноважені законом суб'єкти - і показано, як кожна з цих груп залучена до роботи ЦНАПу. Таке висвітлення свідчить, що дисертантка проаналізувала не лише норми права, але й практичні аспекти їх реалізації. У роботі наведено приклади сучасної практики: описано інноваційні підходи роботи ЦНАПів міст Вінниці, Львова, Києва до організації надання послуг (інтеграція послуг соціальної сфери, роботи спільного колективу, запровадження «єдиного кабінету мешканця» тощо). Це ілюструє реальні механізми взаємодії ЦНАПів із різними суб'єктами надання послуг і підтверджує актуальність досліджуваних питань.

4. Хотілось би наголосити ще на одному моменті. В роботі обґрунтовано доцільність нормативного уточнення порядку створення та функціонування міжмуніципальних ЦНАПів, зокрема щодо процедур формування спільного сервісного простору, фінансування спільних офісів та впровадження виїзних форматів обслуговування. Авторка зауважує, що запровадження таких моделей сприятиме розширенню мережі ЦНАПів у сільських та віддалених громадах, розвитку локального сервісу та реалізації принципу наближеності публічних послуг до громадян. Однак, дана пропозиція не враховує суттєві відмінності між урбанізованими та сільськими територіями. У сільських громадах можуть бути обмежені ресурси, слабка цифрова інфраструктура (зокрема, проблеми з доступом до інтернету, застаріле обладнання, низьку швидкість з'єднання, а також відсутність кваліфікованих кадрів у сфері IT) та інші перешкоди, які унеможливають ефективне впровадження елементів київської моделі без суттєвих модифікацій. Варто відзначити, що авторка дисертації загалом ґрунтовно підійшла до аналізу правових механізмів співпраці адміністратора з органами-надавачами послуг, проте в окремих випадках хотілося б бачити глибший аналіз проблем, які виникають на практиці. Наприклад, у дисертації констатується відсутність у законодавстві чітко визначених зобов'язань суб'єктів надання послуг перед ЦНАПами (що й спонукало до пропозиції змін до закону), але можна було б детальніше розглянути, як ця прогалина впливає на реальну роботу центрів. Незважаючи на це зауваження, слід підкреслити, що дисертація містить розгорнутий аналіз повноважень і взаємодії сторін у сфері надання адміністративних послуг, спираючись на законодавство і практику, що є безперечним науковим здобутком автора.

Данченко Тетяна Володимирівна, кандидат юридичних наук, професор, проректор з навчально-виховної роботи ПЗВО «Київський міжнародний університет»

Оцінка позитивна із зауваженнями.

1. Доцільно глибше проаналізувати питання правового статусу адміністраторів ЦНАПів як окремої категорії публічних службовців, з урахуванням їх функціонального навантаження, обсягу відповідальності та потреби в уніфікованій системі професійної підготовки.

2. Доцільним виглядає подальший розвиток досліджень щодо створення єдиної системи управління безперервністю адміністративних послуг, зокрема через стандартизацію протоколів дій ЦНАПів у кризових ситуаціях та правове закріплення механізмів резервного відновлення цифрових даних.

3. Дисертація потребує більш ґрунтовного розкриття правових механізмів захисту персональних даних користувачів адміністративних послуг у контексті сучасних викликів кібербезпеки. Зокрема, заслуговує на увагу питання удосконалення нормативно-правових гарантій конфіденційності та безпеки обробки даних в умовах зростаючих кіберзагроз та поширення цифрових сервісів, що підвищило б прикладну значущість та міждисциплінарну цінність дослідження.

Бісюк Олена Сергіївна, кандидат юридичних наук, доцент, директор навчально-наукового інституту міжнародних відносин та права ПЗВО «Київський міжнародний університет».

Оцінка позитивна із зауваженнями.

1. Доцільно було б глибше проаналізувати практичні механізми реалізації запропонованих концептуальних підходів на рівні конкретних територіальних громад, з урахуванням їхньої різної інституційної, фінансової та кадрової спроможності.

2. Плідним міг би стати розширений аналіз нормативної та управлінської практики в умовах воєнного стану, зокрема щодо забезпечення безперервності надання адміністративних послуг у кризових ситуаціях.

3. Доцільно було б ширше висвітлити питання соціальних гарантій та професійного розвитку адміністраторів ЦНАПів, зокрема у контексті підвищення мотивації працівників та забезпечення стабільності кадрового складу.

Мушенко Віктор Васильович, доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри теорії права, міжнародного права та приватного права Навчально-наукового інституту міжнародних відносин та права ПЗВО «Київський міжнародний університет».

Оцінка позитивна, зауважень немає.

Результати відкритого голосування:

«За» – 5 членів ради,

«Проти» – немає.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада Приватного закладу вищої освіти «Київський міжнародний університет» присуджує Шпак Юлії Валеріївні ступінь доктора філософії з галузі знань 08 Право за спеціальністю 081 Право.

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової спеціалізованої
вченої ради

Віктор МУШЕНОК

*Гідійс
Вєєєєє*

*Мушенко
Сергей*



*В. В. Зєввучо
Юр Мєєєєєє*